

Faulkner va signar el guió d'El llarg i càlid estiu' als mateixos anys en què tancava el cicle dels Snopes

vens, advocat format a Harvard i Heidelberg, o el magnífic Ratliff, el personatge que més bé comprèn el sud, que expressa el seu grau de civilització i descontentament amb aquella realitat que els fatiga, en què l'esperit s'hi perd i només el cos i la terra semblen tenir estabilitat. Hi ha una sòlida teoria rere aquesta estructura: "Crec que cap home, ni tan sols un, no pot discernir la veritat. Et cega. Un lesguarda i només n'interioritza un fragment. Un altre en mira una altra part, lleugerament deformada. Així doncs, la veritat és allò que tots junts han vist, per bé que cap n'hagi tingut una visió total." En aquest sentit, la poeta Ingeborg Bachmann postula: "El mètode de Faulkner és precisament el de llevar-nos els noms, per fer que, directament i sense explicacions, xoquem amb la realitat."

Des de l'inici de *La mansió* fins al final passen una quarantena d'anys, però les trames que s'expliquen van més enrere, gairebé un segle. En aquest lapse de temps veiem com l'antic sud va morint i en neix un de nou, arrelat en l'altre: surt la Segona Guerra Mundial, les batalles amb els japonesos, però també polítics corruptes, membres del Ku Klux Kan. No és un

temps quantitatiu, té una densitat abissal, les narracions van d'una família a una altra, d'uns fets a uns altres, enllaçats com les històries interminables davant la llar de foc, amb la fondària de la terra àrida d'aquest sud que sembla que engoleixi els homes amb la mateixa avidesa que ho fa el temps. Aquella terra antiga que en la imaginació rural de Mink el reclama: "Així que t'ajeies pla a terra, de seguida et co-

Tota la vida va ser alcohòlic fins a l'infart

mençava a xuclar la força terrestre per tornar-se't a endur cap a les seves profunditats." *La mansió* es va publicar el 1959, feia deu anys que li havien concedit el Nobel, tenia seixanta-dos anys, és un Faulkner madur, que porta rere seu una vintena de novel·les i viu retirat a Jefferson. En aquell moment, era ben conscient de l'obra ge-

gant que estava compilant, fins al punt que, amb aquest darrer volum de la trilogia, comença a notar que ja li manquen les forces. Escriu a una amiga: "Pot ser que el meu talent s'hagi esgotat, i puc trencar el llapis i rompre el paper i llençar-ho tot i descansar, perquè em sento molt cansat..." Encara va escriure el manuscrit de la seva darrera novel·la, *Els lladregots*, i aquell estiu va caure del cavall, enmig de forts dolors va començar a beure. Tota la vida va ser alcohòlic i va patir un atac de cor que li va treure la vida.

És útil llegir William Faulkner, li diu Armand Obiols a Mercè Rodoreda. En moltes cartes n'hi parla, l'elogia dient-li que encara que no s'hi assembli, la Colometa el fa pensar, per la força terrible de les seves pàgines, en Faulkner. El juny de 1962 li deia: "No serà inútil que llegeixis *Bearn*. Més val tenir una idea del que es fa pel nostre país. No hi perdis, però, massa hores. Et seran infinitament més útils sis pàgines de Faulkner."

En clara política d'autor, l'editor Josep Cots ha dit que la pròxima obra de Faulkner que traurà Edicions de 1984 serà *Llum d'agost*. L'esperem amb els braços oberts i encara en voldrem més! *